Αφιέρωση (Ν.Π.)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 31 Οκτωβρίου, 2006

Ξεκίνησα να γράφω αυτές τις γραμμές στα τέλη του Γενάρη του 2006. Μετά από μια κουβέντα με την Έλλη στο Μοναστηράκι. Μετά από πολλές κουβέντες σε σπίτια, σε δρόμους, σε σκαλιά, σε παγκάκια, σε εκκλησίες, σε ταβέρνες, σε πορείες, σε τρένα, σε συναυλίες και παραλίες. Με ανθρώπους διαφορετικούς, που υπήρξαν δώρο για μένα... Χαρούμενη και κλαμένη. ήρεμη και θυμωμένη. Ωστόσο πάντα ερωτευμένη και παθιασμένη. έτσι η προσπάθεια αυτή τελικά έγινε:

Γι’ αυτούς που μπορούν να υπάρξουν μονάχα ολόκληροι: χωρίς την ψυχή τους είναι πτώματα, ενώ χωρίς το κορμί τους φαντάσματα.
Που αγαπούν ολόκληροι: πάει να πεί σωματικά: μ’ ένα άγγιγμα που θεραπεύει κι ένα ζεστό πιάτο φαΐ.
Που ρίχνονται στη ζωή χωρίς καβάτζες, όπως σε κάθε μεγάλο έρωτα, δίχως να νοιάζονται για την εξασφάλισή τους.
Γι’ αυτούς που ελπίζουν σαν την πόρνη και το ληστή: χωρίς καμιά βεβαιότητα, καμιά θωράκιση, ανοιχτοί.
Που γνωρίζουν ότι δεν είναι τίποτα από μόνοι τους: υπήρξαν πάντοτε γιοί και κόρες, φίλοι και αδελφοί..., κι αν κάτι είχε αλλάξει δεν θα ήταν αυτοί που είναι.
Που προσεύχονται την ώρα που σφουγγαρίζουν... γιατί η Αγάπη είναι ο τρόπος που υπάρχουν.
Για τους εφήβους όλων των ηλικιών, γιατί εφηβεία είναι όταν όλα παίζονται κι όλα μπορούν να συμβούν αφού τίποτα δεν έχει βαλτώσει ακόμα στη συνήθεια. Είναι τότε που συμβαίνουν τα θαύματα.
Για τους απλούς που ζουν μες στην πρωτόκτιστη αθωότητα.
Γι’ αυτούς που δεν φοβούνται να γυμνωθούν και να εκτεθούν, γιατί τίποτα δεν πόθησαν παραπάνω από αυτό: λίγη ειλικρίνεια.
Που δεν φοβούνται να μαλώσουν με το Θεό, όπως με κάθε Αγαπημένο, γιατί δεν έχουν μάθει να κρύβονται.
Που δεν φοβούνται τίποτα γιατί «η αγάπη έξω βάλλει τον φόβο».
Πια τους παππούδες και τις γιαγιάδες με τα ρυτιδωμένα μέτωπα και τα ροζιασμένα χέρια που μοιάζουν παλιωμένα κουκούλια απ? όπου θα βγει η μεταμορφωμένη πεταλούδα.
Για όσους ξέρουν ότι το δύσκολο δεν είναι να στείλεις SMS για τους σεισμοπαθείς στην Ινδία, αλλά το ν’ αντέξεις τον διπλανό σου με σάρκα και αίμα, πάνω στη δική σου σάρκα, στα δικά σου νεύρα^ κι εκεί ζυγίζεται η αλήθεια του ανθρώπου.
Όσους μπορούν να δεχτούν ότι δεν τους αγαπούν επειδή το αξίζουν.

Για εκείνους που αγαπούν χωρίς υποχρέωση, χωρίς να περιμένουν ανταπόδοση αφού πιστεύουν πώς όλα τελειώνουν εδώ. Κι όμως δεν μπορούν να υπάρξουν αλλιώς.
Που τους αρκεί το να ?ναι κανείς άνθρωπος για να κινήσουν γη και ουρανό για χάρη του.
Για όσους έχουν κάνει τις πιο μεγάλες κουβέντες με το Θεό πέντε η ώρα το πρωΐ στο Θησείο κλωτσώντας άδεια μπουκάλια μπύρες.
Για το πρεζόνι που μου έδωσε την ευχή «τη γλύκα του Χριστού να χεις» για μισό χαμόγελο κι ένα τσιγάρο.
Γι’ αυτούς που δεν μπορούν ν’ αποδεχτούν έναν Θεό που καταλαβαίνουν. Μπορούν μονάχα να ζήσουν έναν Θεό που τους φλερτάρει σε κάθε βήμα.
Που αδυνατούν να κλειστούν αυτιστικά στις ενοχές που τους χωρίζουν απ? τους άλλους.
Για τους ελεύθερους, που δεν τους ενδιαφέρει να επιβάλλονται, αλλά δεν μπορούν και να τους επιβληθούν.
Για όσους «τι κρίμα, παντού περισσεύουν» για τα μέτρα του κόσμου.
Για εκείνους που ζουν μ’ έναν Θεό Νυμφίο και μανικό Εραστή αφού την ομορφιά της ζωής την έμαθαν με …τα ηλιοβασιλέματα και τ’ αστέρια της νύχτας.
Για τους ταπεινούς που τα δέχονται όλα όπως η γη: χωρίς να διαμαρτύρονται τα κάνουν δέντρα και λουλούδια.
Γι’ αυτούς που δεν συμβιβάζονται με ό,τι μειώνει την αξιοπρέπεια του ανθρώπου.
Που μάτωσαν στις εξεγέρσεις προτού καταλάβουν ότι ο κόσμος αλλάζει μόνο αν αφήσεις να σου σταυρώσουν ό,τι σε χωρίζει από όλους και όλα.
Για εκείνους που είδαν τους φίλους τους ν’ αυτοκαταστρέφονται μες το αλκοόλ και τις ουσίες, αρνούμενοι να επιβιώσουν επειδή λαχταρούσαν να ζήσουν.
Εκείνους που προτίμησαν να χαθούν μέσα στο πάθος τους για τη ζωή παρά να χάσουν το πάθος τους.
Για όσους συντριμμένα χαρίζουν τα κομματάκια τους στο Θεό να τους τα ενώσει: να τους σώσει, να τους φτιάξει ολόκληρους, αυτό που όντως είναι.
Όσους ζουν με τη λαχτάρα να γίνει ο Χριστός «τα πάντα τοις πάσι», ν’ αναστηθούν «ίνα ώσι έν», χωρίς περιορισμούς, χωρίς να νοιάζονται για τα πότε και τα πώς.
Γι’ αυτούς που μπήκαν στην εκκλησία με το αίτημα: «το απρόσληπτον και αθεράπευτον», που σημαίνει: ή θα μ’ αντέξει γιατί εγώ ο ίδιος δεν αντέχω τον εαυτό μου, ή θα με χωρέσει γιατί δεν χωράω πουθενά ή τίποτα.
Που τις στιγμές της τρέλας τους φωνάζουν: «ή κι οι τρίχες του κεφαλιού μου είναι μετρημένες ή τίποτα δεν βγάζει νόημα».
Που σηκώνουν τη γροθιά στον ουρανό: «ας με κολάσεις χίλιες φορές, φτάνει να υπάρχεις».
Γι’ αυτούς που ζουν τον Παράδεισο και την Κόλαση εδώ και τώρα γιατί έτσι παίζεται το παιχνίδι.
Για όσους ζουν σαν δώρο το πρώτο μπάνιο του καλοκαιριού, ένα ποτήρι νερό, το πρώτο φύλλο της μουριάς…
Όσους δεν μπερδεύονται με το τι σημαίνει καλό και τι κακό αφού όλα είναι Αγάπη

και άρνησή της.
Για εκείνους που είμαι καρφιά στα μάτια τους αφού δεν ξέρουν που να με κατατάξουν για να ηρεμήσουν.
Γι’ αυτούς που μ’ αγκαλιάζουν και με κρατούν. Αυτούς που μ’ εμπιστεύονται.
Αυτούς που δεν ντρέπονται για μένα. Αυτούς που κάνουν όπως ο Χριστός.

(Πηγή: Περιοδικό «ΕΠΙΓΝΩΣΗ» τ. 96)